

toespraak was een pleidooi voor de Indiaanse levensvisie. Een beeld waarin mens en natuur als een eenheid worden beschouwd. Deze gedachte laat Herman inzien dat de aarde ook een onderdeel van hem is. Iets puurs. Het geeft hem het gevoel dat zijn hartslag voor even synchroniseert met die van de aarde. Het is niet meer zomaar een wandeling in het bos, maar een mooie ontmoeting. Al dat fabelachtige licht dat vandaag op deze plek niet onderschept wordt.

Zoals de aarde ronddraait, zo draait hij om zijn as, beide zijn in beweging, terwijl hij het moment voor de laatste keer inhaleert. Hij is blij om over een digitale telefoon te beschikken die hem in staat stelt om het gevoel te vangen, dichtbij zich te houden. Was dit zijn moment, ooit, in de natuur? Met een glimlach zet hij zijn wandeling voort. Als dit de straf is waartoe hij zich heeft verplicht, dan is het een straf die hij graag op zich neemt.

Door de dichtere begroeiing en een ietwat andere invalshoek, is het wauw-effect van het zonlicht verderop in het bos wat minder. Weliswaar nog steeds zichtbaar, maar in de hoogte verborgen, spelend met de bovenste takken. Als hij de rand van het bos nadert trekt iets anders zijn aandacht. Hij is niet de enige die geniet van de buitenlucht. Het kan de nieuwe bewoner wel eens zijn, die sinds kort, drie huizen verderop is komen wonen. Onlangs zag hij hem vanuit de woonkamer voorbijlopen. Ze hebben echter nog geen kennis gemaakt. Een paar stappen later ontwaart hij een schildersezel. Dat maakt hem extra nieuwsgierig. De man kijkt even zijdelings op van zijn doek en knikt kort en vriendelijk naar hem.

‘Goedemorgen, ik ben Herman de Kort,’ zegt hij terwijl hij zijn hand uitsteekt. ‘Volgens mij zijn we nagenoeg burens van elkaar. Ik woon op nummer 6.’ De handdruk die hij terugkrijgt is stevig.

‘Ja, dat klopt. Ik heet Fred Scholten en deze fraaie ochtend kent

inderdaad het fraaiste zonlicht. Wat opmerkzaam van u en dank voor het compliment.’

Herman fronst en moet even schakelen. Natuurlijk heeft hij kort naar de lucht gekeken, maar hoe weet Fred dat dat waarschijnlijk zijn volgende opmerking zou worden? Hij besluit het spel mee te spelen en zijn vraag maar achter het antwoord te plakken.

‘Hm, klopt het dat ik de liefde voor licht terugzie in uw geverfde vlakken?’

Fred knikt langzaam, alsof zijn code gekraakt is. ‘Vanaf hier is het inderdaad een magisch uitzicht. Ik weet dat de natuur op Louse Point bij New York de favoriete plek was van Willem de Kooning. Zijn geschilderde landschap met pasteltinten hangt in het Stedelijk Museum te Amsterdam. En nu ben ik mijn landschap aan het schilderen op mijn favoriete stek. Het is een studie voor een groot schilderij.’

Herman maakt een licht hoofdgebaar dat hij het begrijpt, maar zoekt eigenlijk zijn woorden. ‘U heeft al snel uw plek gevonden in het prachtige Brabant?’

‘Wat fijn dat u dat ziet. Ik woon op nummer 9, sinds een paar dagen pas.’

‘Ik heet u van harte welkom.’

‘Dank u. Het is een beeld waar ik van bovenaf op kijk, anders krijg ik de val van het licht niet goed gevangen, begrijpt u?’ nodigt Fred uit.

‘Aha, u schildert een landschap zonder horizon?’

‘Het licht is een kortstondig moment. Het is net zo veranderlijk als de belletjes op het water. Ik tracht het de kleuren te geven zoals het werkelijk is.’

‘Hoe schildert u het zonlicht dat schijnt?’ vraagt Herman.

‘Ik ben inderdaad eigenlijk wel toe aan een kopje koffie, u ook?’

‘Zo te zien bent u goed voorzien?’

‘Oh ja, u past zich wonderwel, naadloos aan mij aan hoor, maar ik heb enkel die idiote tic om rommelig vooruit te lopen op de zinnen die nog uitgesproken moeten worden, als ik aan het schilderen ben. Nog geheel in het schilderij zit. Het komt vanzelf zo uit mijn mond, een kronkel waar ik niets aan kan doen. Dat gaat vaak mis en mijn gedachtesprong wordt dan als misplaatst gevoeld, maar dit was, dankzij u, een soort van conversatie die zowaar nog te volgen was. Dus een kennismaking met een compliment.’

Onderwijl maakt hij zijn penseel schoon met een doekje, legt het zorgvuldig weg, pakt zijn thermosfles en zet twee plastic bekertjes neer. De geur van verse koffie stijgt op.

‘En zullen we elkaar tutoyeren, Herman?’

‘Dank je, Fred.’ De koffie krijgt hij aangereikt.

‘Schilder jezelf ook, Herman?’

‘Nee, dat laat ik graag aan jou over, Fred. Ik ben min of meer een estheet en hou van de natuur, schoonheid, verfijning en daar hoort kunst vanzelfsprekend bij.’

‘Die kijk op kunst viel me inderdaad al op bij jouw reacties, zij het dat deze ietwat gestuurd waren door een gek zoals ik. Je kan dat rare sturen van mij ook zien als een uitdaging om voortaan andere antwoorden te vinden op nieuwe vragen.’

‘Ah, je tracht er een naam aan te geven, Fred?’ Herman lacht.

‘Niettemin was het best verwarrend voor mij. Het leek alsof jij de toon van vandaag was en ik de woorden van gisteren.’

Fred glimlacht. ‘Ook een pakkende beschrijving!’

‘Trouwens, ik ben ook wel iemand van momenten,’ zegt Herman.

‘Geluk is geen doorgaande lijn maar sommige aaneengevoegde ogenblikken.’ Hij pakt zijn telefoon en laat de foto van zojuist zien.

‘Kijk bijvoorbeeld hier eens naar.’